

Ходім поглянемо, кохана...

П'єр де Ронсар

Ходім поглянемо, кохана,
Ми на троянду, пишну зрана,
Убрану в пурпур осяйний,
Яка у сутінь вечорову
Втрачає одіж пурпурову
Й рум'янець, гожий, як і твій.
О, як же мало їй простору
Судьбою дано для убору!
Краса так скоро відцвіла!
Безжальна мачуха природа:
Це ж дар її - непевна врода,
Що лиш до вечора й жила.
Поки ще почуття тендітне,
Поки ще юність буйно квітне,
Віддай належну їй ясу:
Рви квіти молодості, люба,
Бо старість, як троянду, грубо
Твою понівечить красу.

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра